

KAMMARRÄTTEN

RÄTTSFALL

Kostnader för representation i form av båtresa

Ett bolag hade till en lustresa med en för tillfället förhyrd båt inbjudit ett tjugotal representanter för statliga och kommunala företag och myndigheter jämte fruar. Bolagsledningen ansåg nämligen, att förtroendet till bolaget skulle stärkas genom en dylik kontakt vid ett gemensamt representationstillfälle. I sin självdeklaration 1958 yrkade bolaget avdrag för kostnader. 6.378 kr, innefattande utgifter för bl a hyra av båten, förplägnad, hotellrum, musik.

Då TN vägrade avdraget anförde bolaget besvär hos PN, som avslag desamma, enär kostnaden icke visats ha varit en för intäkternas förvärvande nödvändig utgift. (En av PN:s ledamöter var dock skiljaktig och uttalade, att besvären borde bifallas.)

Bolaget fullföljde härefter sin talan hos KR under framhållande bl a av att bolaget två år efter resan kunnat konstatera, att stora beställningar influtit från kunder, som deltagit i resan.

Genom utslag den 18 febr. 1963 yttrade KR, att lustresan fick anses hava utgjort en kostnad, för vilken bolaget var berättigat njuta avdrag vid taxeringen.

Krisinvalidersättning från Finland skattepliktig inkomst

P mededlade under rubriken Särskilda

upplysningar och yrkanden i sin självdeklaration 1960, att han under sista kvartalet 1959 från finska staten mottagit en invalidersättning å 750 kr, som utgick på grund av skada under krigstjänst och enligt i Finland gällande bestämmelser icke var skattepliktig inkomst.

TN beskattade emellertid invalidersättningen.

Hos PN yrkade P, att han icke måtte beskattas för beloppet.

I förklaring framhöll TI, att krigsinvaliditetsersättningen enligt svensk rätt måste bedömas såsom skattepliktig inkomst samt någon bestämmelse rörande dylika ersättningar icke syntes ha intagits i dubbelbeskattningsavtalet mellan Sverige och Finland.

Sedan PN funnit P:s talan inte kunna föranleda ändring vidhöll P sin talan.

Genom utslag den 18 dec. 1962 fann KR icke skäl göra ändring i PN:s beslut, enär ifrågavarande ersättning jämlikt 32 § 1 mom. KL utgjort för P skattepliktig inkomst.

Sjuk- eller pensionsförsäkring?

1960 års PN förvägrade A i förvärvskällan inkomst av tjänst med 290 kr yrkat avdrag för premie för gruppsjukförsäkring, enär premien icke ansågs avse försäkring tagen i samband med A:s tjänst utan hänförlig till sådan i 46 § 2 mom. första stycket 3) KL omförmäld

försäkring, i vilket hänseende A emellertid för andra premier kom i åtnjutande av högsta tillåtna avdrag.

Hos KR yrkade A avdraget under åberopande av intyg, däri vederbörande försäkringsbolag uttalade, att försäkringen vore att hänföra till sådan invalidpensionsförsäkring, för vilken avdragsrätt för premien förelåg enligt 46 § 2 mom. första stycket 2) KL.

Genom utslag den 18 dec. 1962 fann KR A vara berättigad till avdrag för ifrågavarande försäkringspremie enligt 46 § 2 mom. första stycket 2) KL.

Anm. Utgången i målet torde innebära att försäkringen ansetts hänförlig till invalidpensionsförsäkring, se anvisningarna till 31 § KL punkt 1 andra stycket 2).

Förvärvsavdrag i samband med försäljning av rörelse

Sedan år 1956 hade tre fruar i handelsbolag bedrivit sommarservering, vilken rörelse försålles den 30 april 1960 för en köpeskilling å 37.000 kr, varav 27.000 kr belöpte på inventarier och 10.000 kr å goodwill.

Vid 1961 års taxering medgav PN fru S gift kvinna tillkommande förvärvsavdrag med 1.796 kr (46 § 3 mom. första stycket KL). Därvid yttrade PN. Av den förebragta utredningen får anses framgå att fru S varit verksam i rörelsen ej blott i ringa omfattning. Hon är förty berättigad till förvärvsavdrag. Avdragets belopp skall beräknas endast å hennes rörelseinkomst, 7.481 kr.

I besvär hos KR yrkade TI att fru S måtte förvägras förvärvsavdrag. Han anförde därvid följande. Författningsenligt gäller för erhållande av förvärvsavdrag för hustru att hon skall ha varit verksam

i rörelsen ”i ej blott ringa omfattning”. Enligt förarbetena till denna bestämmelse innebär detta, att hon aktivt skall ha deltagit i rörelsens ledning och utövat sådana funktioner, som normalt utövas av innehavaren av sådan rörelse, varom fråga är. I förevarande fall gäller det en rörelse (sommarservering), som endast bedrivs viss mindre del av året. Rörelsen har sålts den 30 april 1960 eller således i god tid före starten för säsongen. Även om fru S tidigare år varit verksam i rörelsen i normal omfattning, kan detta förhållande icke få påverka rätten till förvärvsavdrag vid den nu aktuella taxeringen. Vid nämnda förhållande och särskilt med hänsyn till vad som framkommit vid muntlig handläggning inför PN ang. de närmare omständigheterna vid överlåtelsen såsom anlåtande av mäklare m m dylikt får anses tillfullo ådagalagt, att rätt till förvärvsavdrag för fru S icke föreligger.

Genom utslag den 13 mars 1963 fann KR ej skäl att bifalla TI:s besvär. KR yttrade bl a följande. Fru S får anses ha varit aktivt deltagit i rörelsens ledning och utövat sådana funktioner, som normalt utövas av en innehavare av en rörelse av ifrågavarande slag, i följd varav fru S — oaktat hennes arbetsinsatser under beskattningsåret inte syns ha varit särskilt tidskrävande — får anses ha varit verksam i rörelsen i ej blott ringa omfattning och därför berättigad till förvärvsavdrag.

Besvär i fråga om s k dödsbobefrielse har även ansetts innefatta yrkande enligt 75 § 2 mom. kommunalskattelagen

1960 års TN taxerade en den 5 nov. 1959 avliden person, B, för 4.180 kr taxerad inkomst till såväl si som kis i enlighet med utav dödsboet efter B i deklaration

lämnade uppgifter. I densamma hade under rubriken särskilda upplysningar och yrkanden antecknats, att B tidigare varit skattebefriad.

Då 1960 års TN icke vid taxeringarna medgav något extra avdrag för väsentligen nedsatt skatteförmåga, yrkade P, som är dotter till B, i en den 4 dec. 1961 till PN inkommen skrift, att dödsboet måtte befrias från skyldigheten att erlægga slutlig skatt å 580 kr, som på grund av 1960 års taxeringar påförts B. Till stöd härför åberopade P bl a, att det häste anses oriktigt att en under ett flertal år skattebefriad person påfördes skatt för det år, under vilket han avlidit.

PN fann P:s framställning i vad densamma kunde anses innefatta yrkande om avdrag för nedsatt skatteförmåga icke kunna upptagas till prövning, då skriften inkommit efter utgången av den 60 § 2 mom. KL och 9 § 2 mom. F om si föreskrivna tiden.

Hos KR yrkade P, att taxeringarna måtte upphävas. Någon underrättelse att taxering skett hade P veterligt icke av dödsboet erhållits.

I förklaring anförde TI bl a följande. Den person, som undertecknat dödsboets deklaration och som således fick anses vara dödsboets befullmäktigade ombud, hade den 27 maj 1960 kvitterat TN:s underrättelse om att extra avdrag icke medgivits. Dödsboet fick med hänsyn härtill anses ha blivit i laga ordning underrättat om TN:s beslut. P hade icke anförut annan omständighet, som kunde berättiga dödsboet att anföra besvär i särskild ordning.

Genom utslag den 21 febr. 1963 yttrade KR, som icke fann skäl bifalla besvären, bl a följande. P:s talan i målet får anses innefatta jämväl yrkande att i enlighet med 75 § 2 mom. KL och 15 § 2 mom. F

om si befrias från skyldighet att erlægga dödsboet påförd skatt. I anledning härav förordnar KR, att handlingarna i målet skall överlämnas till vederbörande länsstyrelse för den åtgärd, vartill detta yrkande kan föranleda.

Endast namnstämpel å underrättelse om avvikelser från deklaration ej tillräckligt

Vid 1959 års taxering hade K och hans hustru i sina självdeklarationer yrkat avdrag, vilka TN endast delvis godkänt, varför makarna i en den 1 sept. 1959 till vederbörande myndighet inkommit, till PN ställd skrift hemställt om avdrag enligt deklarationerna.

PN fann emellertid makarnas yrkanden icke kunna upptagas till prövning, enär klagandena icke inkommit med sina yrkanden inom den i 76 § TF stadgade tiden och de ej ägt föra talan i särskild ordning.

KR, varest klagandena fullföljde sin talan, yttrade i utslag den 22 jan. 1963 följande. Enär till klagandena översända underrättelser om taxeringsnämndens avvikelser från klagandenas självdeklarationer icke blivit av taxeringsnämndsordföranden undertecknade utan endast försatts med namnstämpel upptagande taxeringsnämndsordförandens namn, samt underrättelserna alltså saknat namnunderskrift, kan klagandena icke anses ha erhållit sådan underrättelse, som avses i 69 § taxeringsförordningen. Vid sådant förhållande har hinder icke förelegat för prövningsnämnden att till prövning upptaga klagandenas talan. På grund häroav prövar Kungl. Kammarrätten lagligt att, med undanröjande av överklagade beslutet, visa målet åter till prövningsnämnden för ny behandling.